

ловѣцѣтъ освѣнь свръскѣтъ на бесплодното стѣснѣніе,
което въспріемать по нѣкога да покажѣтъ къмъ нашѣтъ
злочестини!»

« На рѣкѣтъ Вавилонскы тамъ сѣдѣхмы и плакахмы ;
На върбитѣ окачихмы органытъ си,

И казвахъ ни онѣзи които ны водахъ :

Я ни попѣйте пѣсень Сіонскѣ. —

Какъ да въспѣемъ пѣсень Господнѣ въ земѣ чуждѣ? —
Іерусалиме, Іерусалиме !

Ако тя ази забравѣхъ

Нека бѣде забравена десницата ми.

Дѣщи Вавилоня, окаянная !

Блаженъ който хване и разбѣе о камыкъ младенцытъ ти. »

Не тѣй ли ся плакали и Еврейтъ при отчужденіето
отъ отечеството си? Отъ какво е това чувство на жа-
лость, тази поядающа скѣръбъ у тѣзи лишены отъ отече-
ството си людіе? Отъ какво и за какво туй сърдце-раз-
дираще оплакваніе? Отъ какво тѣзи жестокость къмъ
виновницѣтъ на туй тѣхно нещастіе? Отъ какво друго ако
не отъ милѣніе за отечеството, отъ любовь къмъ него?

А малко ли има и таквызъ, които въ надеждѣ на по-до-
бры печелбы или за наукѣ напушѣтъ отечеството си свое-
вольно, оставятъ жены, дѣца, родители, роднины, оставятъ
мѣстото дѣто сѣ ся родили и ся излагѣтъ на лишѣнія и
злостраданія по чужбинѣ, и ходѣтъ та ся бжцѣтъ за да
си приготвятъ бѣдуще; кое ты кара и тѣхъ да ся лиша-
ватъ отъ пригодныйтъ животъ въ отечеството си? кое
друго и какво друго ако не единственната надежда, да ся
завърнѣтъ пакъ въ отечеството си съ по-добры приходы,
надеждата за да подкрѣпятъ отечеството си, надеждата да
и видѣтъ въ едно по добро врѣме, тѣ пріемѣтъ да ся ли-
шатъ за малко врѣме отъ него, за да ся наслаждаватъ
по-добръ отъ присѣтствіето си въ него; таквозъ е чув-
ството на любовьтъ къмъ отечеството!

Близу прѣди хылядѣ години, въ великѣтъ борбѣ ме-
жду Гърцитѣ и Българитѣ, борба която ся продължава
тридесетъ години двамина отъ знатнытъ Българи, единътъ
на име Кваканъ, а другыйтъ Николица, и двамата вое-
воды Самуиловы и върлы участници въ неговѣтъ тежкъ
подвигъ за утвърденіе на народностьтъ имъ въ отечество-